

Arnhem Land *Buffalo Hunting*

Tekst og foto **Per Steen Pedersen**

Navajo Piper flyet lettede fra Darwin lufthavn tidlig morgen, og vi var i luften over Australiens Northern Territory, et enormt område 35 gange større end Danmark, men kun befolket af 200.000 mennesker, hvoraf omkring halvdelen lever i og omkring kystbyen Darwin. Northern Territory er rig på råstoffer som uran, jern og råmateriale til aluminiumsfabrikation. Tropiske frugter og grønsager produceres nær Darwin, men hovedparten af provinsen er kun brugbar til ekstensivt kvægopdræt på farme af enorme størrelser. Under os i det meste pragtfulde solskin slyngede mægtige floder sig igennem Kakadu National Park nordpå mod Australiens nordkyst, inden flyet krydsede grænsen til Arnhem Land og nærmede sig målet for vores flyvning, Bullman, en lille Aboriginal bosættelse, som er nærmeste landingsbane på vort jagtområde.

Dagen forinden var Karsten og jeg fløjet ind via Singapore og blev klokken 04:30 samlet op af Joe Easterman, der skulle være vores guide og PH de følgende dage. Joe, som er en solid fyr på sidst i fyrrerne med en stor moustache, samt sin uundværlige Aussie hat, underviser normalt i Perth 4000 kilometer sydpå, men bruger hvert år sin ferie på at guide jagter hos Australien Buffalo Hunters. Jagten i det tropiske Arnhem Land er kun optimal de tørre måneder fra juni til oktober, derefter umuliggør enorme regnmængder færdsel i området. Jagtføring bliver derfor aldrig en fuldtidsbeskæftigelse i den del af Australien. Joe satte kursen igennem det mørke Darwin, og inden længe var vi godt på vej mod en 50.000 ha Cattle Station et par timer syd for Darwin, som vi nåede i det

Et af de talrige vildsvin, som lever overalt i farmlandet. Her en pæn keiler skudt i fuldt løb.

første dagslys. Besøget på cattle stationen var primært for at vurdere vildtbestand og trofæstørrelse på en farmsafari i forhold til den ultimative Arnhem Land Safari, som var målet for vores bøffeljagt.

En sulten gris

Forsigtig kørte vi rundt på farmen, og det varede ikke længe, inden vi spottede en stor orne i fuld gang med morgen fourageringen. Ganske uanfægtet af bilen fortsatte det forslugne svin sit morgenmåltid, og Joe lagde hurtigt en plan for en pürsch. Han fandt riflen frem, og Karsten stadig i sit pæne rejsetøj fik den stukket i hånden, hvorefter de i ly af buske og små træer i løbet af det næste 10 minutter kom i position til skud. Australiens meste sultne svin havde i bogstaveligt forstand ikke løftet hoved fra »trug« i den tid, Karsten brugte på at svine sit pæne tøj til for at komme på plads. Men i samme øjeblik kuglen fra hans 375 H&H slog ned centimeter fra snuden, var der godt nok en gris, der fik madlede og for af sted, så støvet stod i vejret. Støvsken hang i en fane efter det stadigt accelererende svin, inden næste skud lød og væltede svinet med en perfekt kugle. Først en forbier på en optimal chance, derefter en fuldræffer på et næsten umuligt skud. – Hvad har du gang i? spurgte jeg hovedrystende Karsten. – Jo, nu skal det jo ikke være for let, svarede han med vanlig jysk beskedenhed.

Lidt senere spotter vi den første vandbøffel i det fjerne og snart et par mere. På

afstand betragter vi dem i kikkerten, inden vi kører videre. Det er ikke her vi har planer om at nedlægge bøffel, tilstedeværelsen af kreaturhegn og etableret infrastruktur på farmen spolerer lidt af den her fornem-

Vandbøflen

Vandbøflen er et imponerende dyr, hvor en voksen tyr vejer imellem 600 og 800 kg. Enkelte helt massive tyre ligger over 1000 kg. Avlstyrerne, der er 10 – 12 år gamle, går normalt med en mindre flok på maksimalt 20 dyr, ældre tyre går ofte for sig selv. Bøflerne græsser flere former for vegetation, bare der er permanent vand i nærheden. Vand og skygge til afkøling på varme dage er uundværligt for vandbøflen og det uanset, om det er en flod eller blot et mudret vandhul. Bøflen udvikler normalt ret kurvede horn, men enkelte har relativt lige horn, der kan nå et imponerende spænd. Hornene slides og nedbrydes, efterhånden som dyrene ældes, så selv om baser og horn bliver kraftigere år for år, ender helt gamle tyre ofte med nedslidte eller knækkede hornspidser. Gode udvoksede tyre vil ofte score fra 95 – 110 SCI og er solide repræsentanter for arten.

melse af uberørt vildmark, som vi håber på at møde. Efterhånden har vi set nok, og det kniber med at holde øjnene åbne. Træthed efter rejsen og tidsforskellen melder sig, så Joe kører os sidst på eftermiddagen retur til vores hotel i Darwin. Her smider vi os omgående på vores senge og er sekunder senere i drømmeland. Et par timer senere sidder vi i hotellets have og nyder den lune aften med en dejlig kold øl, da resten af vort team dukker op. Efter 14 dages skøn ferie langs den Australske østkyst er Finn, Bent og Bente tændt på nye oplevelser i Arnhem Land.

Arnhem land

Siden 1931 er Arnhem Land erklæret reservat forbeholdt den Australske urbefolkning af Yolngu stammen. Her i det nordøstlige hjørne af Northern Territory, på et areal mere end dobbelt så stort som Danmark bor kun 16.000 aboriginals, som har eneret på reservatet i den grad, at ethvert besøg kræver tilladelse. Uanset området er sparsomt befolket af mennesker, er der til gengæld en kæmpe bestand af uforstyrrede vandbøfler, der kan jages via nogle få se-

riøse Safari Outfitters, der har de fornødne tilladelser til området.

Vandbøffel og Banteng blev omkring 1825 indført til det nordlige Australien, hvor man forsøgte at etablere en bosættelse på Coburg Peninsula. Dyrene blev indfanget i Indonesien og var ment som en fødekilde til nybyggerne. Undslupne dyr etablerede hurtigt en vild bestand, der trivedes fremragende og hurtigt spredte sig sydpå. Bosættelsen på Coburg Peninsula blev relativt hurtigt opgivet og frem til 1864, hvor man etablerede en ny bosættelse ved det nuværende Darwin, var der ikke europæere i området. På det tidspunkt havde vandbøflerne etableret sig solidt og bredt sig flere hundrede kilometer sydpå. De første permanente indbyggere i Northern Territory jagede fra starten bøflen for kødet og hudernes skyld, men det havde kun ringe indvirkning på bestandens udvikling, som frem til 1970 udviklede sig til ca. 350.000 individer. I løbet af 1980'erne gennemførte regeringen en udryddelses kampagne af bøflerne, som havde til formål at udrydde kvægtuberkulose, således at USA kunne overbevises om, at de skulle åbne op for import af Australsk oksekød. Regeringen betragtede selv bortskydningen som en succes, men omkring år 2000 var bestanden vurderet til at være tilbage på 70.000 individer hastigt voksende til omkring 100.000 dyr i dag. Det skønnes, at mere end 90 % af den nuværende bestand er i Arnhem Land eller på tilstødende private farme.

I campen

Efter landingen var der en time i bil til campen, her blev vi indkvarteret i prima safaritelte, der var opslået kun 10 meter fra bredden af Wilton floden. I god afstand af teltene var opstillet et mobiltoilet, delvis afskærmet, men ellers med den bedste udsigt over floden. En metalspand over et godt bål, klarede opvarmningen af badevandet. En passende mængde koldt og varmt vand blev blandet, derefter hejst op i et træ i en brusespand og så var der klar til et velfortjent bad. Bænket under skyggen af et stort eukalyptus træ, med den lifligste kolde øl i hånden, blev vi introduceret for Gordon, som ligeledes var vores professionelle jæger, samt fik en god orientering om hvad vi kunne forvente under de kommende 6 dages jagt.

Gordon af proffesion bøsse-mager, men også deltids safari guide, fandt vore låneriffler i kaliber 375 H&H og 416 Rigby frem. I lejren var der yderligere mulighed for

to riffler, en wildcat kaldet 435 PH baseret på et 375 H&H hylster med en 450 grains kugle med samme kugle diameter som den gamle 425 Westley Richards. Som back up riffel, til brug på bue jagter, lå den mægtige 500 Jeffrey klar.

I bushen

En time før solopgang brændte bålet på lejrpladsen, og under den stjernklare himmel kom vi i tøjet og fik riffler og ammunition gjort klar. Generatoren blev startet op,

Kalibre

Ligesom den afrikanske bøffel, kræver vandbøflen som minimum kaliber 375 H&H med en 300 grains kugle ladet med markedets bedste rundnæsedede projektiler i soft og solid. Kaliber 416 og 458 er ubetinget bedre medicin, idet de tungere kugler er langt mere pålidelige i den store krop. Det er kun et spørgsmål, om man stadig er lige velskydende med de store kalibrer og kan placere sin kugle rigtigt. Med den fornødne tid og tålmodighed indbyder den australske bøffel til en hel traditionel bøffeljagt over korn og kær, idet skudhold ofte kan klares inden for 50 meter. En variabel sigtekikkert 1,5 – 6,0 er en nær optimal løsning, da der sjældent bliver skudhold over 100 meter. Vandbøflen absorberer bly af format, så standard praksis er at sætte kugle efter kugle i dyret, indtil det går ned. Med mindre kuglen brækker skulderen eller rammer rygsøjlen, er det ikke unormalt at tømme hele magasinet, før den massive bøffel endelig ligger der.

Der er krokodiller overalt. Her holdes vagt med riflen, mens den anden vasker hænder eller henter vand.

og under en enlig søvnig lampe blev morgenmad og kaffe indtaget, inden vi pakkede lidt mad og drikke ned i rygsækkene, så vi kunne klare os dagen igennem. I det første spirende dagslys blev campens position indtastet på GPS'en – og Joe, Karsten og jeg begav os ud i Arnhemlands endeløse vilde natur. Aftalen var, at Karsten skulle forsøge sig først, så han hankede op i sin 416 Rigby, som blev hans trofaste følgesvend de næste par dage. Overalt var der ny og gammel fod af bøffel, og det var tydeligt,

at de havde været på terrænet umiddelbart efter regntidens ophør, hvor jorden stadig var blød. De tunge dyr havde efterladt dybe klovspor, der overalt stod som udstansede huller i den nu tørre og græsbedækkede jord. Bedst som man gik fremad i godt tempo, vrikkede foden om eller forsvandt i et ankel dybt hul.

Meget hurtigt så vi den første lille bøffelflok i det fjerne, fik styr på den smule vind der var og pürschede os op mod dyrene. Det var en pæn lille flok af relativt

unge dyr, som vi dog hurtigt forlod efter at have studeret dem i kikkerter. I løbet af formiddagen så vi mange dyr og fik hurtigt en fornemmelse af en stor bestand og muligheden for virkelig at sortere i trofæstørrelserne, helt anderledes end bøffeljagterne i Afrika, hvor man bare ikke lader sine muligheder passere. Hele tiden gik det igennem bushen i hurtigt tempo, her var ingen tracker eller sporarbejde, det var bare et spørgsmål om at dække mest muligt terræn for at finde den næste flok

Her er scrubbull blevet nedlagt. En scrubbull er en tyr af vildtlevende oprindeligt tamkvæg.

bøfler, i håb om at lokalisere det optimale trofæ. På intet tidspunkt krydser man et hjulspor eller ser spor af menneskelig aktivitet, bushen er bare endeløs. Det er ikke lige her, man skal blive væk for sig selv, så med et er jeg taknemmelig for, at Joe har sin GPS med, som med usvigelig sikkerhed viser os vej til campen hver aften. Ved middagstid er vi ved at være godt brugte, stopper op under et skyggefuldt træ og finder vores madpakker frem. Inden længe sover alle mand den næste times tid på den lune og varme jord. I løbet af eftermiddagen har vi chancer til et par gode tyre, men Karsten er opsat på en tyr med stor bredde, uden for meget kurve, så de bliver forpasset, og vi dækker kilometer efter kilometer på jagt efter drømme tyren. Små mudrede vandhuller, de såkaldte billabongs, bliver afsøgt i håb om at finde bøfler, der ligger og svaler sig i vand og mudder. Det sker, at vi krydser mindre vandløb ved hjælp af væltede træer, og overalt finder vi spor af de vældige oversvømmelser, der i regntiden resulterer i, at en stor del af jagtområdet oversvømmes med op til en meter vand. Kort før solnedgang er vi tilbage i lejren, trætte og ømme i benene efter mere end 20

kilometers vandring i varme og ujævnt terræn, blot for at finde Bent og Finn mageligt henslængt i lejrstolene friske og afslappede.

Finn havde nedlagt sin tyr lidt før middag efter 3 velplacerede kugler, så resten af eftermiddagen havde de brugt på at cape tyren og gøre hovedskindet klargjort til saltning.

Med begrænset kurve

De følgende dage indhenter Karsten og jeg vores fortabte soldatermarcher, gennemtraver enorme områder og ser bøfler i massevis, men ikke den her brede tyr med begrænset kurve, som vi bare *vil* finde. Vablerne melder sig, fodtøjet bliver skiftet, og vi traver stadig videre. Hver aften, når vi humper ind i lejren, efter de daglige 25 kilometer, sidder Bent og Finn der med det bredeste grin. Så har de skudt en bøffel mere, så har de nedlagt en scrubbull (vild tyr af oprindeligt tamkvæg) og altid lige før frokost. Når Karsten og jeg igen har ligget midt i alle Australiens myrer og forsøgt en middagslur, har de igen slængt sig på feltsengene i campen.

Hvorfor kan i ikke finde ud af det? lyder de drillende kommentarer, hvor svært kan

det være, prøv nu lige at se, hvordan vi gør det!

En morgen står den der bare men lidt for langt ude til, at Karsten føler sig sikker med de åbne sigtemidler på sin 416, og terrænet yder ingen dækning. Hurtigt får han Joes 375 med sigtekikkert, kommer i position på små 80 meter og sætter den første kugle perfekt på skulderen. Tyren sætter i et forkroblet løb, men det er et fint åbent område med få ubetydelige buske, så Karsten repeterer i ekspres tempo og sender yderligere 3 kugler af sted. I sidste skud vælter tyren, og vi nærmer os forsigtigt bagfra, Karsten sætter et fangstskud ind, og drømmetrofæet er hjemme.

Vi er ubetinget sikre på, at det bare er det største trofæ, vi hjembringer til campen og er i fuld gang med at hovre, da Bent afbryder: – Stor siger han, kalder I den der stor? Så skal I bare se den, jeg lige har skudt her til morgen. F.... om han ikke har skudt en uhyggeligt grim, men kæmpe stor gammel tyr. Der er nogen gange, hvor man bare ikke kan vinde. Ved senere opmåling viste det sig dog, at det var en delt førsteplads, Bens var størst efter Rowland Ward men Karstens scorede bedst efter SCI.

Korn over kær

Næste morgen vågnede vi til musikken af en flok skrydende vildæsler på den anden side af floden. Jeg hankede op i den tunge kaliber 416. Kunne det lade sig gøre at komme ind på 50 meter og skyde bøffel over korn og kær, ville det være helt fantastisk. Fra starten satte vi et godt tempo igennem et område, der havde været ramt af bush fire. Sort aske og støv fra afbrændt græs og buske hvirvlede op omkring vores støvler, trods alt havde vi dog her en mulighed for at undgå de dybe klovspor i den udtørrede jord. I samme øjeblik vi krydsede afgrænsningen imellem det afbrændte område og den normale vegetation, så vi de første bøfler i morgendisken. Spredt ud over et større område, gik de roligt græssende imellem træer og buske. Godt dækket bag en stor busk fulgte vi dem i kikkerten på et par hundrede meters afstand. Efter lidt tid lokaliserede vi en god tyr i selskab med en enlig ko, som var et forsøg værd. Vinden var ikke den bedste, og det var svært at pürsche sig frem imellem de spredte dyr. Bedst som vi var kommet på skudhold, svøbte vinden, dyrene fik vores fært og flygtede ind i et tæt område, hvor vi efterfølgende stødte dem et par gange. – Vi må finde nogle nye sagde Joe, hvorefter vi

gik i en vældig cirkel ud igennem bushen, men uden meget held med bøfler. Derimod mødte vi en flok på 15 – 20 vildheste, som i lang tid havde føling med os. Det var flotte dyr, der så ud til at trives fremragende. Efter et par timers vandring, viste GPS'en, at cirklen ved at være sluttet, og der står helt fantastisk vores tyr med koen i det fjerne.

Vinden er nu i vores favør. Godt nok er bevoksningen sparsom, men dyrene er tydeligt opmærksomme i den retning, hvor vi tidligere stødte dem, så det giver os en chance, uanset vi ikke har meget dække fremefter. Karsten bliver efterladt bag en busk, mens Joe og jeg maver os igennem græsset, til vi når op bag et træ, hvorfra der kan afgives skud. Også jeg bliver i tvivl, om jeg magter opgaven med de åbne sigtemidler, der er trods alt 80 – 90 meter ud til tyren. Joe og jeg bytter riffel, det føles betryggende med sigtekikkerten på hans 375 H&H. Første »solid« ødelægger venstre skulder på tyren, andet og tredje skud, som er »softnose«, rammer ikke optimalt, da den på tre ben forsøger at humpe væk. Jeg sprinter efter den igennem det lange græs, stopper og affyrer sidste patron i magasinet, men tyren humper stadig videre alvorligt ramt, men den fortsætter. Hurtigt fisker jeg

en patron fra bæltet og forsøger at presse den ind i kammeret, den vil bare ikke ind. Det går op for mig, at det er en 416 Rigby patron, jeg febrilsk står og forsøger at få på plads i en 375 H&H. Joe er i mellemtiden nået frem, vi bytter igen riffel og løber videre efter tyren, der stort set ikke kan bevæge sig mere, men nægter at falde. Nu er det bare nedskydning på klods hold, der er intet smukt over afslutning af denne bøffels liv, kun et ønske om at ende tyrens liv hurtigst muligt. Et er sikkert, min ellers fornemme bøffel statistik på Cape Buffalo: 2 patroner pr. bøffel – inklusiv fangstskud, er effektivt decimeret af denne vandbøffel, hvor jeg næsten tømte magasinet på begge rifler.

Det sidste job

Efter at have beundret det flotte dyr går vi i gang: Horn og hovedskin bliver fjernet fra kroppen og bundet fast til en stamme af et tyndt træ, som vi netop har fældet og så ellers op på skuldrene af to mand. I gåsegang med ømme skuldre, går det ad bøffel stier igennem bushen til nærmeste sted, som kan nås med en bil. Bortset fra et par gode udskæringer bliver alt kødet efterladt til dingoer og rovfugle. De små aboriginal

samfund interesserer sig ikke for kødet, da checken fra det offentlige er sikker, og det er langt nemmere at hente forsyninger i det lille supermarked. Har man oplevet, hvordan hver en stump kød fra en afrikansk bøffel bliver udnyttet, er det svært at forstå, at så meget kød skal gå til spilde, men det er i høj grad vilkårene for troføjagt i Australien.

Vandbøflen i Australien har ingen naturlige fjender og er langt fra udsat for samme jagttryk som den afrikanske bøffel. Menneskelig tilstedeværelse er så minimal i Arnhem Land, at bøflerne ofte vil optræde med en vis nysgerrighed overfor jægeren, modsat Afrika hvor den mindste fornemmelse af menneske vil sætte enhver bøffel i vild flugt. Risikoen for et uprovokeret angreb af vandbøflen er minimal, men der er talrige tilfælde af angreb fra sårede bøffeltyre, hvor situationen har udviklet sig farligt. Vi fandt under vores Arnhem jagt en stor solid bestand af vandbøfler, hvor der er alle muligheder for at bruge storvildtsriflen og hjembringe et par gode bøffeltrofæer på en spændende og udfordrende jagt i en rigtig vild og uberørt natur. □

Vandbøflen er et mægtigt trofæ og et stort dyr. Den angriber normalt kun, hvis den er anskudt.